

Igen tisztelt Tanár Úr!

Saját törpességemnek az az érzete,
mely megáll, valahányszor Nagysá-
goddal összekerülök, mindig visszatartott
a személyes közeledéstől, midőn öröm
vagy számos kitüntetéseinek egyike érte.
De ma nem küzdöm le vágyamat, hogy
Tanár Úrral együttérzőnek valljam
magam. Ma csapás érte, váratlan, szí-
vetfűző, csapás, mely családi érzésében
sajja, ebben pedig mi emberek
mind, nagyok és kicsinyek, leginkább

hasonlítunk egymáshoz, leginkább
értjük meg egymást. X

Nekem a kedves, gyászolt halott
fiú rövid gyakorlati iskolai pályámon tanít-
ványom volt. De elhúgást nem csak
így fájdalom mint bűnt, egy régi nő-
rendelet, a kinek egy-egy sóhajt szán.
Én egyenesen azt a fájdalmat igyekszem
elképezni, fölérti és osztani, mely
Kagyzógód atyai szívet dúlja. Talán
a gondoskodás úgy lőtt, hogy Párás
Eti pályájának oly sokatlan sikerei
és eredményei oly kegyetlen váltásj-

dját is elbírnak? Ez minden esetre, egyike
azoknak a rendkívüli helyzeteknek, midőn

אין אדם נחמד על קר שבשרו, midőn a sor-
sal perre utánánk szállni.

Gazdag, végtelenül pazar
kárjólhátnál tartozik a sor most
Kagyzógódnak, - ne maradjon adósa.
Együttse fájdalmát, családi életben
engedje ezentúl csak boldagságot élni,
ne szegje munkátlanságát, ne törje meg
munkabírását. Ne legyen ezentúl
jogom arról a tartózkodásról meg-
feledkezmem, mely engem Kagyzógód

személyes szerencséjével szemben megillet.
De ma engedje meg, hogy azok sokasá-
gába vegyűljek, kik megrendülő
járulnak Tamás Úr elé.

A hála tántorítvány hű részvételével
vagyok

Budapestén 1900. május 31-én

Heller Benát.